

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57926-12-12 מדינת ישראל נ' ליברמן

בפני: כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ', סגנית נשיא
כב' השופט הבכיר יצחק שמעוני
כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד מיכל סיבל – דראל ועו"ד ערן זלר
מהמחלקה הכלכלית בפרקליטות המדינה

המאשימה

נגד

אביגדור ליברמן

ע"י עו"ד ד"ר נ. וינרוט, עו"ד נ. קוסטליץ ועו"ד ע. גזית
וע"י עו"ד ג. אדרת ועו"ד נ. שמחוני

הנאשם

תקציר הכרעת הדין

הוחלט לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו.

העובדות

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירה של מרמה והפרת אמונים בשל "פרשת השגריר". נטען כי הנאשם קיבל משגריר ישראל לשעבר בבלארוס, מר זאב בן אריה, מידע על בקשה לחיקור דין שהועברה לשלטונות בלארוס באמצעות השגרירות. לאחר שהנאשם מונה לשר החוץ בממשלת ישראל, הוא הציע לבן אריה לשמש בתפקיד יועץ במטה המדיני בלשכת שר החוץ. בהמשך נבחר בן אריה על ידי ועדת המינויים המוסמכת לתפקיד שגריר ישראל בלטביה.

לטענת המאשימה הנאשם פעל לקידום מינויו של בן אריה כשגריר ללטביה כאשר אמר לסגנו דני אילון, ששימש כראש ועדת המינויים, שבן אריה הוא המועמד המתאים ביותר ויש למנותו לתפקיד. עוד נטען כי הנאשם לא גילה לאילון או ליתר חברי ועדת המינויים על פרשת קבלת המידע בבלארוס, ועל כך שבן אריה פעל באותו אירוע תוך מרמה והפרת אמונים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57926-12-12 מדינת ישראל נ' ליברמן

ועדת המינויים בחרה פה אחד בבן אריה לתפקיד השגריר בריגה. הנאשם, מתוקף תפקידו כשר החוץ, הביא את המינוי לאישור ועדת השרים למינויים בשירות החוץ ולאחר מכן לאישור הממשלה, כאשר נמנע מלגלות גם לשרי הממשלה על מעשיו של בן אריה כאמור.

עיקרי ההכרעות העובדתיות בהכרעת הדין

בפרשת מסירת המידע הסודי:

לאחר בחינת גירסאותיהם של בן אריה ושל הנאשם לפרטיהן, נקבע כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם היה מודע לכך שמקור האינפורמציה שמסר לו בן אריה היא בקשה לחיקור דין שהועברה אליו בתוקף תפקידו כשגריר. לא ניתן לשלול את האפשרות שהנאשם סבר שהמידע על הגשת הבקשה לחיקור דין הגיעה אל השגריר ממקורות אחרים, כגון הדלפה מגורמי שלטון בבלארוס. כך שלא ניתן לקבוע כי הנאשם היה מודע למלוא חומרת הנסיבות של אירוע מסירת המידע הסודי על ידי השגריר. אין מחלוקת על כך שעובדות אלה משפיעות השפעה מהותית על יתר השאלות שבמחלוקת, עובדתית ומשפטית.

במינוי בן אריה לתפקיד יועץ במטה המדיני של שר החוץ:

אין מחלוקת על כך שתפקיד היועץ במטה המדיני לא היה כרוך מבחינת בן אריה בקידום מבחינת שכר, דרגות וכדומה. לאחר דיון בראיות שהובאו בעניין זה נקבע כי לא היה במינוי בן אריה קידום כלשהו עבורו, ואף לא "קרש קפיצה" או יתרון במינוי לתפקידים בכירים אחרים בעתיד. נמצא כי מינויו של בן אריה הלם הם את כישוריו ויכולותיו של בן אריה, הן את צרכי משרד החוץ, שלא היה משופע בעובדים שהיו דוברי רוסית ובקיאים במרחב הרוסי ברמתו של בן אריה.

בבחירת בן אריה לתפקיד שגריר בריגה

לאחר דיון נרחב בראיות שהובאו, נקבע ממצא עובדתי לפיו הנאשם לא פעל לקידום מינוי בן אריה לשגריר ולא ביקש מחברי ועדת המינויים לבחור בבן אריה.

אין מחלוקת על כך שהנאשם לא פנה ולא אמר דבר לרב חברי ועדת המינויים. בכתב האישום נטען כי הנאשם אמר לסגנו דני אילון שיש למנות את בן אריה לתפקיד השגריר בלטיביה. אילון עצמו בעדותו טען כי הנאשם העביר מסר דומה גם לשני חברים בכירים אחרים בועדה, יוסי גל ושמעון רווד.

יוסי גל ושמעון רווד לא תמכו בעדות אילון וגל אף הכחיש אותה באופן פוזיטיבי, ועדויותיהם נמצאו מהימנות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57926-12-12 מדינת ישראל נ' ליברמן

עדותו של דני אילון היא עדות יחידה המייחסת לנאשם השפעה על הצבעת חברי הוועדה. גירסת אילון לא היתה אחידה בנושאים שונים העומדים בליבת המחלוקת. היא לא נתמכה על ידי העדים גל ורודד.

כמו כן קיימת סמיכות זמנים שלא ניתן לה הסבר בין מועד גריעתו של אילון מרשימת מפלגת ישראל ביתנו לכנסת לבין המועד שבו פנה אילון למשטרה ולכלי התקשורת והשמיע ביקורת נגד ליברמן בנושא מינוי בן זאב ובנושאים אחרים, בניגוד ברור לעמדות שהשמיע לפני כן. על כן קיים לכל הפחות ספק סביר בנוגע לטענותיו של אילון, ולא ניתן לבסס הרשעה פלילית של הנאשם על עדות זו.

זאת ועוד, נקבע כי אילו היה הנאשם מעוניין לגמול לבן אריה על מעשיו, יכול היה לעשות זאת ללא קושי תוך מתן תמורה משמעותית הרבה יותר ממינויו כשגריר בלטיה.

בשאלת התאמתו של בן אריה לשמש כשגריר בלטיה:

נקבע כי בן אריה היה מועמד ראוי ומתאים לתפקיד השגריר, ואף היה המועמד הטבעי והמוביל לתפקיד זה מבין כלל המועמדים. סביר היה שועדת המינויים תבחר בבן אריה לתפקיד גם ללא כל השפעה או מעורבות של הנאשם.

בנוגע למעורבותו של הנאשם באישור מינוי בן אריה על ידי ועדת השרים והממשלה

בעניין זה נדחתה טענת הנאשם כי מדובר בהליך טכני בלבד, ונקבע כי החלטת ועדת השרים למינויים בשירות החוץ והחלטת הממשלה הן מהותיות.

עיקרי ההכרעה המשפטית

פסק הדין דן בשני עקרונות משפטיים אשר בתיק זה סותרים זה את זה: מחד גיסא עקרון החוקיות והצורך בקיום נורמות ברורות וחד משמעיות כתנאי להרשעה בפלילים, ומאידך גיסא החובה להגן על טוהר השירות הציבורי ולהחיל סטנדרטים ראויים.

נקבע כי הנאשם אכן נהג באופן בלתי ראוי כאשר נמנע מליידע את ועדת המינויים על מעשיו של בן אריה, וכאשר הביא את המינוי לאישור ועדת השרים הרלוונטית והממשלה.

לאחר ניתוח של פסקי הדין הרלוונטיים ושל מקורות משפטיים נוספים, נמצא כי העובדות שהוכחו אינן מצביעות על ניגוד עניינים כה חמור כפי שטענה לו המאשימה. בפסקי הדין הדנים בעבירה של מרמה והפרת אמונים נקבעה דרישה של "פן מחמיר נוסף" העולה ממעשי הנאשמים, על מנת שהמעשים יכללו בתחום הפלילי. בפסיקה נדונו נסיבות חמורות משמעותית מהנסיבות שהוכחו במקרה זה, כך שלא התקיימו במקרה הנוכחי הנסיבות המחמירות הנדרשות.

לאור כל האמור הוחלט לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו.